

حضرت زینب (س) مادر عاشورا

گاهی در تاریخ، انسانهای بزرگ و ارجمندی یافت می شوند که مدال افتخار انسانیت را می گیرند...

گاهی در تاریخ، انسانهای بزرگ و ارجمندی یافت می شوند که مدال افتخار انسانیت را می گیرند و بر قله رفیع شکوه و جلال می ایستند و از محدوده زمان خود پا فراتر نهاده و زندگی شان برای همیشه در پیشانی تاریخ می درخشد و همواره الگویی بزرگ برای انسانهای حق جو می شوند. این افراد برای خود آفریده نشده اند بلکه متعلق به همه نسل های بعد از خود هستند.

حضرت زینب (س)، دختر امام علی (ع) و حضرت فاطمه (س) نمونه بارزی از این افراد می باشد. زندگی سراسر حادثه و مصیبت ایشان که با حادثه جانسوز کربلا گره خورده، تبیین کننده اهداف نهضت عظیم عاشورا و رسالت جد بزرگوار و امامان خویش است.

زینب (س) پس از شهادت برادر عهده دار رسالتی بزرگ می شود، سرپرستی زنان و کودکان و از همه مهمتر رساندن پیام عاشورا به گوش مردمان فریب خورده و غافل از حق و باطل.

زینب (س) مادر عاشورا است...

نهضتی که امام حسین (ع) آن چنان عمیق و وسیع و ماندگار، با آنهمه شکوه و زیبایی، از مدینه تا مکه و از آنجا تا کربلا، آورد و سرانجام از اول محرم سال 61 ه.ق. تا روز عاشورای همان سال در سرزمین کربلا شکل گرفت و به ثمر رسید.

سپس زینب (س) بود که عهده دار نگهداری و رساندن پیام و رسالت برادر - اهداف قیام عاشورا- گردید و آن را به کوفه و شام و مدینه و هرجای دیگری که توانست ابلاغ نمود و با هجرت ها و مجاهدات خستگی ناپذیر خود به تبیین آن پرداخت و همگان را از ماهیت ظلم ستیزی و حق جویانه آن آگاه کرد.

زینب (س) در شجاعت و شهامت، سخنوری و نطق، عقل و تدبیر و هدایت و رهبری هر آنچه را که از محضر پیامبر (ص) و علی و فاطمه و حسنین (ع) آموخته بود در مرحله عمل پیاده کرد و ذره ای ضعف از خود نشان نداد.

پیروزی نهضت عظیم حسینی (ع) مرهون زحمات و تلاش های بی وقفه زینب کبری (س) بوده و ویژگی های خاص این بانوی بزرگوار در اسارت، موجب شد که این نهضت جاوید و ماندگار مانده و به

سرمنزل مقصود برسد.

نائبه الحسین از جمله ویژگیهای حضرت زینب (س) که جزء القاب ایشان نیز می باشد نایبه الحسین است.

این ویژگی نائب برادر بودن خصوصیت و ویژگی منحصر و مخصوص ایشان می باشد. زینب (س) در انجام رسالتی که بر عهده اش بود کوتاهی نکرد و هرچه در توان داشت در راه زنده نگهداشتن قیام و نهضت برادر خود به کار برد.

مرحوم سید نعمت الله جزایری در این باره می گوید مقام و منزلت زینب (س) قریب مقام امامت بود که از طرف برادر در کربلا، در روز عاشورا یا شب آن نائل شد [1].

امام حسین (ع) در روز عاشورا و قبل از آن مکررا به مناسبت های مختلفی به خواهر خود وصیت و سفارش می کرد که پس از شهادتش صبر و تحمل کند و هرگز کاری که موجب شادی دشمن می شود انجام ندهد.

آن زمانی که حضرت (ع) از اسب به زمین افتاد، زینب بلافاصله خودش را به بالین برادر رساند، خود را روی بدن برادر انداخت و فرمود: آیا تو برادر منی؟ آیا تو پسر مادر منی؟ و با گریه و زاری زینب (س)، امام (ع) به هوش آمدند و فرمودند:

... 171#؛ یا اختاه هذا يوم التناد و هذا يوم الذي و عدني به جدي و هو الي مشتاق»، خواهرم صبر پیشه کن. بنابراین آخرین کسی که در واپسین لحظات، سخن برادر را شنید و از وصایا و سفارشات آن حضرت آگاه گردید، زینب (س) بود.

حضور فعال در همه صحنه ها از دیگر ویژگی های حضرت زینب (س) حضور فعال او در صحنه های جهاد و مبارزه با ستمکاران بود. از آن هنگامی که خودش را شناخت و توانست بین حق و باطل تمیز بدهد در جریانات سیاسی-اجتماعی حضور داشت.

گویی زینب باید شاهد و ناظر حوادث تاریخ باشد تا در موقع مناسب بتواند به وظیفه خود که همان رساندن کاروان حسینی به سر منزل مقصود است عمل کند.

زینب (س) شاهد بود که چگونه جد بزرگوارش مورد آزار و اذیت قرار گرفته، چگونه دنیا طلبان به خانه فاطمه (س)، محل نزول ملائکه الله هجوم بردند و چگونه آنجا را آتش زدند و مادرش را مضروب ساخته، پدرش را ریسمان بر گردن به طرف مسجد بردند.

زینب حاضر بود، می دید که چگونه میخ در به پهلوی مادر فرو می رود و چگونه برادر کوچکش محسن سقط می شود.

زینب شاهد بیست و پنج سال خانه نشین شدن علی (ع) بود.

وی شاهد بود که پس از خلافت پدرش چگونه دوستان و نزدیکان او از شدت عدالت علی (ع) از دورش پراکنده شده و به دشمنی با او برخاستند.

زینب می دید که پدرش در این مدت چهار سال و اندی با مشکلات اساسی و بزرگی همچون ناکثین و مارقین و قاسطین روبرو است و

سرانجام شاهد ضربت خوردن و شهادت پدرش بوده است.

و باز هم در آن زمانی که برادرش امام حسن(ع) پس از پدرش خلافت را به دست گرفته و با مشکلاتی مواجه می شود و با بدترین و پلید ترین دشمن اسلام یعنی معاویه به مبارزه می پردازد شاهد و حاضر بود.

زینب می بیند که یاران معاویه چشم و گوش بسته مطیع فرمان او بودند ، اما امام حسن(ع) یارانی دارد که به طمع دنیا حضرت را تنها گذاشته و به معاویه پیوستند.

خیانتی که موجب شد حضرت به ناچار پیمان صلح را امضاء نماید. آری زینب در جریان تمامی این حوادث و اتفاقات قرار داشت.

و اما حضور زینب(س) با امام حسین(ع) در نهضت کربلا حکایتی دیگر است در اینجا زینب(س) هم هدف و آماج تیر حوادث و مصائب قرار می گیرد.

هم باید مصیبت از دست دادن برادر و بستگان نزدیک خود را تحمل کند و هم اسیر شود و در عین حال در اسارت باید مبارزه و جهادی داشته باشد.

زینب(س) باید در همه عرصه های جهاد و مبارزه حضوری فعال داشته باشد هم خطیب باشد، هم محافظ حضرت سجاد (ع) و اسرای دیگر، هم هدایتگر، خط دهنده، ترسیم کننده خط مشی سیاسی و هم مبین احکام شرع و جوابگوی یاوه سرایی دشمن.

زینب (س) باید اهانت ها و دروغ ها و نسبت های بی اساس دشمنان به شهدا را پاسخ گوید و حقیقت امر را روشن سازد.

بنابراین در جریان اسارت اگر احیانا کسی به شهدای کربلا دروغ و افترا بی را مرتکب می شد، زینب(س) خاموشی و سکوت را بر خود روا نمی دانست و دروغش را بر ملا می ساخت و در یک کلام حضور زینب در اسارت باعث شد که تاریخ عاشورا از هرگونه دروغ و تحریف مصون و محفوظ بماند.

کربلا در کربلا می ماند اگر زینب نبود سِرّ نی در نینوا می ماند اگر زینب نبود .

1- خصائص زینبیه - ص 337.